

L'estratègia de la tensió

“**M**aria Eugènia Alegret és extremadament severa amb les preguntes, sembla que no dubta sobre la culpabilitat de Carme Forcadell i trenca la imatge de lentitud que defineix la justícia espanyola. Ha enfilat la vista amb presses i ha accelerat les declaracions dels testimonis”. Això considera un dels testimonis, no precisament independentista, que ha declarat aquests dies davant la jutge que segueix el cas contra la presidenta del Parlament al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Algú que assegura també que Alegret sotmet els testimonis a un autèntic tercer grau amb preguntes incisives que descarten la presumpció d'innocència de la presidenta, que busquen inculpar-la directament. Els fets semblen donar la raó a aquestes impressions. El dia 16 Carme Forcadell prestava declaració al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya per no haver atès els requeriments del Constitucional i haver permès ampliar l'ordre del dia del ple del 27 de juliol en què es van abordar les conclusions de la comissió del procés constituent. Els seus advocats va demanar que fos citat a declarar el vice-president primer de la Mesa del Parlament, Lluís Maria Corominas, que va ser convocat al TSJC divendres passat, només una setmana més tard. Efectivament, aquesta vegada hi ha molta pressa.

Arribarà Maria Eugènia Alegret, una jutge conservadora que en algun moment s'ha pogut queixar per “la politització de la justícia”, a inhabilitar Carme Forcadell? La jutge –i tot el Tribunal Superior de Justícia– ha de suportar tres pressions: la interna i ambiental, perquè poquíssima gent a Catalunya considera legítim el procés contra la presidenta del Parlament; l'externa dels poders de

VICENT SANCHIS

l'Estat que volen una sentència exemplar que talli d'arrel i finalment el procés sobiranista, i en darrer lloc, l'externa del tot: la que arriba a Barcelona de les instàncies europees que no entenen com és que la presidenta d'un Parlament és jutjada només per haver permès un debat parlamentari. El judici és una bola calenta que ha començat a rodar ràpidament. Encara que Maria Eugènia Alegret volgués contenir la sentència i reduir-la a una sanció, sap que la presumpta “prevaricació” es repetirà, una vegada i una altra, perquè, a partir d'ara el Parlament de Catalunya començarà a desgranar el tràmit, el debat i l'aprovació de les denominades “lleis de desconexió”. I alhora els preparatius que han de permetre convocar i concretar el referèndum del setembre.

La lògica més descarnada, l'actitud de la jutge i la cara dels fiscals que actuen en el cas de Carme Forcadell, José María Moreno de Tejada i Francisco Banyeres –el número u i el número dos de la Fiscalia Superior de Catalunya, qualificats per la premsa de Madrid com a “durs”– fan pensar que hi haurà inhabilitació i que serà ràpida. Encara que aquesta sentència pugui ser recorreguda davant el Tribunal Suprem, aquesta inhabilitació en primera instància suposarà un punt d'inflexió, un punt crític, en la relació entre la justícia espanyola, el

Govern de l'Estat i les institucions catalanes. A partir d'aquell moment es desencadenarà l'enfrontament obert, que pot accelerar, també, la culminació del procés sobiranista. Així ho consideren membres del Govern i dirigents tant del Partit Demòcrata com d'Esquerra Republicana. Una part del Govern ha entès que l'“estratègia de la tensió” és l'única que pot evitar que al final el procés naufrague i desemboque en unes noves eleccions autonòmiques en què l'independentisme es presente dividit en tres opcions separades. És a dir, el fracàs del procés.

Una de les persones que més interès té perquè el procés sobiranista culmine amb la constitució d'un Estat independent és, sense cap mena de dubte, el president Carles Puigdemont, que ja ha assumit aquesta estratègia. Ex-convergent i republicans dubten mútuament de la bona fe dels altres. Els dirigents d'Esquerra consideren, sempre en privat, que els convergents no estan disposats a arribar al final pels riscos personals que haurien d'assumir en l'enfrontament amb l'Estat espanyol. Els del Partit Demòcrata, igualment en privat, denuncien que els dirigents d'Esquerra creuen que el referèndum és inviable i que, quan en tinguen l'oportunitat, forçaran unes noves eleccions que ja consideren guanyades. Passen els anys, passen candidatures úniques i governs compartits, i els recels descoberts i les acusacions velades es mantenen. Potser sí. Potser Carles Puigdemont és el reactiv que pot superar-los. I l'equip del president considera que l'acceleració en la repressió de les institucions de l'Estat és la màxima garantia per desbloquejar el procés.

A les incontinències i a les insuficiències del Partit Demòcrata i d'Esquerra cal sumar també la gran dificultat que es desprèn de cada nou pas que ha de

L'ACTITUD DE LA JUTGE QUE PORTA EL CAS FA PENSAR QUE CARME FORCADELL SERÀ INHABILITADA

UNA PART DEL GOVERN HA ENTÈS QUE L'ESTRATÈGIA DE LA TENSÍO ÉS L'ÚNICA QUE POT IMPEDIR EL NAUFRAGI DEL PROCÉS

fer la CUP. Encara ara ningú és capaç d'aventurar què acabarà decidint l'esquerra rupturista sobre els pressupostos del Govern del 2017. La relació de força entre els partidaris de rebutjar-los i els d'aprovar-los és incerta. El tràmit pressupostari que tot just s'acaba d'encetar és una de les incògnites més descarnades que plana sobre el procés. Per això, els membres més decidits del Govern, del Partit Demòcrata i d'Esquerra, han entès que augmentar la tensió amb

l'Estat és l'única garantia que pot culminar d'una manera efectiva el procés. Més enllà de la celebració d'un referèndum tan difícil de concretar en aquests moments sense comprometre milers de funcionaris. No és estrany, doncs, que l'equip del president de la Generalitat haja arribat a la conclusió que potser cal avançar-lo, només per accelerar encara més les reaccions del Govern de Mariano Rajoy i dels tribunals. En el mateix moment de l'aprovació dels pressupos-

tos, al febrer o potser al març, sense esperar el setembre, caldria aprovar les lleis de desconnexió, extremer l'enfrontament amb l'Estat i convocar immediatament el referèndum, no amb l'ànim d'arribar-lo a celebrar, sinó sobretot amb la intenció de precipitar els fets i el xoc institucional fins a provocar la intervenció dels Estats més proclius de la Unió Europea.

Periodista i director d'EL TEMPS